

Silo szavai Silo üzenetének első évfordulója alkalmából

Punta de Vacas, 2004. május 4.

Kedves barátaim!

Kudarcot vallottunk....de kitartunk!

Kudarcot vallottunk, de kitartunk a tervünk mellett, hogy emberivé tegyük a világot.

Kudarcot vallottunk és kudarcot fogunk vallani újra meg újra, mert egy olyan madár szárnyain repülünk, melynek neve "szándék" és amely átrepül a frusztráció, a gyengeségek és a kicsinységek felett.

Az erő, ami szárnyalásunkat élteti, a sorsunkba vetett hit, a hit tetteink igazságában és a magunkba és az emberi lénybe vetett hit.

Azért próbáljuk továbbra is megváltoztatni a dolgokat és megváltoztatni önmagunkat, mert a Történelem nem fejeződött be, nincs vége az eszméknek, sem az emberiségnek, és sem a gonosz, sem a manipuláció nem aratott végső győzelmet.

Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez azon jó emberek legnemesebb törekvéseinek folytatása, akik megelőzték minket. Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez szolgál előzményként a jövő nemzedékei számára, akik át fogják alakítani a világot.

Itt van velünk ezen az eseményen két nagy lélek, aki harcolt a megkülönböztetés és az igazságtalanság ellen. Az erőszakmentesség inspiráló vezetői ők: Mahatma Ghandi és Martin Luther King. Ismerték a kudarcot, de soha nem adták fel szándékukat. Az ő jelenlétük ma erősen érződik gondolatainkban és a szívünkben.

Hogyan várhatják, hogy az erőszak véget érjen ebben a nyomorult világban, ahol az erő és az igazságtalanság uralkodik vidéken és a városokban?

Talán azt gondolják, hogy ösztönző példát mutatnak az új nemzedékeknek, amikor videójátékok álarca mögé bújva hantáznak a világ ellen; amikor a zsarnokoskodás legrosszabb példájával fenyegetnek; és amikor végül fiaikat távoli vidékekre küldik támadni, ölni és meghalni. Ez nem jó út és nem jó példa.

Talán az gondolják, hogy a halálbüntetés primitív gyakorlatának visszaállítása nagyszerű társadalmi példa lesz.

Talán azt gondolják, hogy a gyermekek által elkövetett bűntények szigorúbb büntetésével a bűnözés majd el fog tűnni... vagy a gyerekek fognak eltűnni!

Talán az hiszik, ha „a kemény kéz” taktikáját alkalmazzák az utcákon, az utcák biztonságosak lesznek.

Nyilvánvaló, hogy ezek a problémák léteznek és ma egyre inkább szaporodnak, de az erőszak erőszakos megközelítése nem vezet békéhez.

Az élet ezen zoológiai látásmódja, mely a túlélésért folytatott küzdelemhez és a legerősebb felülkerekedéséért folytatott harchoz vezet, nem teremt békét. Ez a mítosz nem fog eredményre vezetni. A békét nem lehet elérni azzal, hogy manipulálják azokat a kijelentéseket vagy cenzúrázzák azokat a nyílt vádakat, melyek az emberekkel szembeni durva bánásmód és atrocitások ellen irányulnak. Ezen a ponton szándékosan nem említem az „emberi jogokat”, mert ez is egy olyan kifejezés, amit megfosztottak a tartalmától és aminek meghamisították a jelentését. Manapság megtörténik, hogy védtelen népeket bombáznak azért, hogy megvédjék emberi jogukat...

Nem vezet békéhez az élet ezen zoológiai látásmódja, amely a jutalmon és büntetésen alapuló társadalmi rendet támogatja, és amely az állatok háziasításának gyakorlatát alkalmazza a tiszt polgár esetében, aki elkezd megtanulni, hogy bizalmatlan legyen, vádaskodjon és áruba bocsássa az érzelmeit.

„Valamit tennünk kell!” – ezt hallani mindenütt. Rendben van, én megmondom, mit kell tenni, de ez semmit nem ér, mert senki nem fogja meghallgatni.

Azt mondom, hogy nemzetközi szinten azoknak, akik másokat megszállnak, haladéktalanul vissza kell vonulniuk és követniük kell az Egyesült Nemzetek határozatait és javaslatait.

Azt mondom, hogy nemzeti szinten minden országban azon kell dolgozni, hogy a törvények és az igazságszolgáltatás, bármily tökéletlenek is, megfelelően működjenek, mielőtt szigorúbb törvényeket és elnyomó rendszabályokat vezetnének be, melyek azok kezére játszanak, akik kiforgatják a törvényeket és az igazságszolgáltatást.

Azt mondom, hogy a családok szintjén az embereknek azt kellene tenniük a gyakorlatban, amit hirdetnek, és fel kellene hagyniuk a képmutató retorikával, amivel az új nemzedékeket mérgezik.

Azt mondom, hogy személyes szinten minden embernek erőfeszítést kellene tennie annak érdekében, hogy a gondolatai összhangban legyenek az érzéseivel és a cselekedeteivel, és egy koherens életet kellene kialakítania, hogy elkerülje az ellentmondást, ami erőszakhoz vezet.

De semmit nem hallanak majd meg abból, amit mondunk. Ugyanakkor maguk az események vezetnek majd oda, hogy a megszállók visszavonuljanak; hogy a kemény kezűeket elutasítsák az emberek, akik egyszerűen azt követelik majd, hogy tartsák be a törvényeket; hogy a gyermekek tiltakozzanak szüleik képmutatása ellen és minden ember felrója magának az ellentmondást, amit magában és a körülötte lévőkben okoz.

Egy sötét történelmi korszak végén járunk, és semmi sem lesz ugyanolyan, mint azelőtt. Lassacskán elérkezik egy új nap hajnala; a kultúrák elkezdik majd megérteni egymást; a népek egyre inkább vágnak majd egy mindenkit elérő fejlődésre, felismerve azt, hogy az a fejlődés, melyből csak kevesen részesülnek, valójában senkinek nem fejlődés. Igen, béke lesz, és a szükség úgy hozza majd, hogy felismerjük, egy egyetemes emberi nemzet van születőben.

Addig pedig azok, akiket ma nem hallanak meg, mátol fogva a világ minden táján azon munkálkodnak, hogy nyomást gyakoroljanak a döntéshozókra, hogy terjesszék a béke ideálját, melynek alapja az erőszakmentesség módszere, és hogy előkészítsék az utat az új idők számára.

Igen, van értelme annak, hogy ez az Üzenet és ez az Egyetemes Humanizmus megerősödjön. Van értelme annak, hogy a fiatalok kiterjesszék ezt az Erkölcsei Erőt mint a Történelem

alternatíváját... legyen ez az áramlat feltartóztathatatlan, és visszhangozzon a Föld minden nyelvén. Akkor az új nemzedékek kezdik majd el tanítani a felnőtteket egy újfajta szeretettel és megértéssel.

Végül, barátaim, szeretném veletek megosztani azt a mély meggyőződést, mely szerint: „a Szent bennünk van, és semmi rossz nem történhet ebben a mély keresésben, mely a Megnevezhetetlent kutatja”. Azt hiszem, valami nagyszerű fog történni, amikor az emberi lények megtalálják az Értelmet, amit oly sokszor elvesztettek, és oly sokszor újra megtaláltak a történelem fordulójában.

Barátaim, szeretném, ha meghallanák a „mélyen levő” üzenetét. Ez nem egy hangos üzenet, ez egy halk üzenet, amit nem hallunk akkor, ha meg akarjuk ragadni.

Barátaim, szeretném átadni a halhatatlanság bizonyosságát. De hogyan tudna valami, ami halandó, valami halhatatlant létrehozni? Talán azt kellene megkérdeznünk maguktól, hogyan lehetséges, hogy valami, ami halhatatlan, a halandóság illúzióját kelti.

Milyen jó itt így együtt lenni, és a jelenről és a jövőről beszélni. Milyen jó is, hogy ezekben a pillanatokban barátaink ezrei a világ különböző tájain tanúi lehetnek ennek az eseménynek. Ugyanakkor most már sürgőssé válik távoli helyeket találnunk ahhoz, hogy kifejezhessük magunkat anélkül, hogy bárkit is megbántanánk ezzel, mert ezek a szavak nagyon messzire jutnak. Ezért bocsánatot kell kérnünk azoktól, akik támadásnak érezték a szavainkat, melyekkel egyáltalán nem állt szándékukban személyeskedni, inkább csak helyzetekre és meghatározott történelmi pillanatokra vonatkoztak.

Míg szavaink lassan elhalnak, a helyükbe a tekintetünk lép...

A tekinteteink megtalálják és mélyen megértik egymást.

Üdvözlés mindenkinek, szívtől szívhez.

Silo.